

TÜRK İŞÇİSİNE VE MEMURUNA KİMDEN HAYIR VAR?

Ülkü Ocakları, Şubat 2005

Ülkemizin yarısını işçi ve memur aileleri meydana getiriyor. Ancak, işçi ve memur sıkıntı içinde. AKP iktidarı döneminde işçinin ve memurun sıkıntısı daha da arttı. İşsizlik yaygınlaşıyor. Her evde bir işsiz var. Geçmişte işsizlik dendi mi, akla, bir meslek sahibi olmayan kişiler gelirdi. Günümüzde, büyük fedakarlıklarla üniversite bitiren gençlerimiz işsiz. Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü kapatıldı. 42 bin işçi huzursuz. SSK sağlık tesislerine el kondu. 2003 yılında kabul edilen yeni İş Kanunu çeşitli alanlarda işçi haklarını kısıtladı. İşten çıkarmalar artıyor. Özelleştirmeler nedeniyle hem ülkemizin ekonomisi zayıflıyor, hem de işçiler önemli haklarını kaybediyor. Memur aylıklarının satınalma gücü geriliyor. Hükümet, kamu personel reformunu gündeme getirdi. Sosyal güvenlik reformu adı altında yeni hak kayıpları gündemde. Kıdem tazminatı her an saldırıya maruz kalabilir. Hazırlanan yeni emeklilik sigortası kanun tasarısına göre, emeklilik yaşı kadınlarda 58'e ve erkeklerde 60'a çıkarılıyor, prim ödeme gün sayısı da 9000'e yükseltiliyor.

Emeklinin, esnaf-sanatkarın, köylünün sıkıntıları çok daha büyük.

Sıkıntılar artınca, insan çözüm arar. Çözüm arayınca, işin içine "güç" girer. Ne kadar gücünüz varsa, o kadar hak alırsınız. İşçi ve memur hareketi hak kaybediyor, çünkü yeterince güçlü değil.

Peki, nasıl güçlü olunur? İşçi ve memur hareketi gücünü nasıl artırır?

Bu konuda iki ayrı görüş var.

Bir grup işçi-memur ve sendikaları, umutlarını Avrupa işçilerine, Amerikan işçilerine, Japon işçilerine bağlamış.

Bir grup işçi-memur ve sendikaları ise, umutlarını ülkemizdeki millici güçlere, vatanseverlere, milliyetçilere bağlıyor.

Önce birinci ihtimale bakalım.

Gerçekten Avrupa işçilerinin, Amerikan işçilerinin, Japon işçilerinin bugüne kadar Türk işçilerine ve memurlarına bir hayrı dokundu mu? Hayır.

İşçi ve memur sendikalarımız, uluslararası sendikal kuruluşlara üye. Bu kuruluşların toplantılarına da katılmak için sık sık yurtdışına çıkıyorlar. Bu kuruluşlardan bir hayır gördüler mi? Hayır.

Birkaç örneğe bakalım. Tekel fabrikaları ülkemiz ve köylümüz için son derece önemlidir. İstiklal Savaşımız bittiğinde, ülkemizde tütün üretimini Reji isimli bir yabancı şirket yönetiyordu. Sigara üretimi de onların elindeydi. Atatürk, bu şirketi kovdu; şimdiki adı Tekel olan İnhisarlar İdaresi'ni kurdu. Hükümet Tekel'i özelleştirme çabası içinde. Alıcıların başında da yabancı güçler yer alıyor. Hükümet, Atatürk'ün yaptığını tersine çeviriyor.

Peki, bu süreçte, Amerika'nın, Avrupa'nın, Japonya'nın işçisi, memuru ve bunların sendikası, Tekel işçilerinin yanında yer alıp, özelleştirmeye karşı çıktı mı? Hayır.

SEKA İzmit Kağıt Fabrikası, bağımsızlığımızın sembollerinden biridir. Büyük miktarda ilk kağıdımızı orada ürettik. Fabrika, Atatürk'ün emriyle kuruldu. Bugün SEKA işçileri, fabrikaya ve vatanımıza sahip çıkıyorlar. Amerika'nın, Avrupa'nın, Japonya'nın işçileri ve memurları ne yapıyor? Susuyor. Ama içlerinden de seviniyorlar. Türkiye'de fabrikalar kapanırsa, kendi

lkelerindeki fabrikaların Türkiye'ye mal satacağını, böylece kendi ücretlerinin artacağını, işlerini kaybetmeyeceklerini düşünüyorlar.

Bugün Amerikan işçisinin, Avrupa işçisinin, Japon işçisinin derdi, kendi ülkesinin güçlenmesidir. Bu nedenle, kendi işverenlerine destek verirler, kendi hükümetleriyle ortak çalışma yaparak kendi ülkelerinin dış politikasına destek olurlar. Bugün Amerikan emperyalistleri Irak'ta insanlıkdışı katliamlar yapıyor. Amerikan işçilerinin çok büyük bir bölümü ise, bu hukukdışı saldırıyı destekliyor; çünkü, Amerikan emperyalistleri Irak'ta hakim olursa, Amerikan işçisi benzini ve mazotu daha ucuza alacaktır; orada kullanılan silahları üretecektir; Amerika'nın hakimiyeti altına alınacak bölgelere mal satarak, işini koruyacak ve ücretini artıracaktır.

Fransız işçisi farklı mı düşünüyor? Hayır. Cezayir 100 yılı aşkın bir süre Fransa'nın smrgesiydi. 1954 yılında Cezayir bağımsızlık savaşı başladığında, Fransız sendikaları ne yaptı? Bağımsızlık için haklı bir mücadele veren Cezayir halkını mı destekledi, işkenceci Fransız hkmetini mi? Fransız hkmetini destekledi; bağımsızlık savaşına karşı ıktı.

Bugün dünyada sürdürülen emperyalist sömürüden ve yağmadan, Amerikan işçisi de, Avrupa işçisi de, Japonya işçisi de pay almaktadır. Bu nedenle de bu işçiler açıkça veya sessiz kalarak emperyalizmi desteklemektedir. Bu ülkelerin nüfuslarının yaklaşık yüzde 90'ını işçiler ve memurlar meydana getirmektedir. Bu ülkelerde demokrasi olduğu düşünülürse, bu ülkelerin işçileri, saldırgan politikalar uygulayan hkmetlere destek vermektedir. Türk işçisinin ve memurunun bugünkü sıkıntısının sorumluları arasında, Amerikan işçisi de, Avrupa işçisi de, Japonya işçisi de vardır. O zaman, bu sıkıntıların aşılması çabalarında bunlardan hayır gelir mi? Tabii ki gelmez ve tabii ki gelmiyor.

Avrupa, Amerika ve Japonya işçilerinin IMF'ye, Dünya Bankası'na, emperyalizme karşı ıkamalarının, bizim gibi ülkelerin bağımsızlığını ve milli hakimiyetini savunmalarının gerçek nedeni budur.

O zaman işçi ve memur sendikalarını uyarmak gerekli. Bugüne kadar umudunu Amerikan işçisine, Avrupa işçisine, Japonya işçisine bağlayanlar, hiçbir sorunu çzemediler, çzemiyorlar, çzemeyecekler. Emperyalizm varolduğu sürece, emperyalist ülkelerin işçileri ve memurları, çıkarlarını kendi işverenleriyle ve hükümetleriyle birlikte görecekler ve Türkiye'nin bağımsızlığı ve bütünlüğü konusunda karşımızda yer alacaklar.

Avrupa, Amerika ve Japonya işçileri, bu nedenle, Türkiye'yi parçalamak amacıyla yaratılmaya çalışılan "azınlıklar" konusunda da, Kıbrıs konusunda da kendi hkmetlerinin görüşlerini savunmaktadır.

O zaman, Türk işçi ve memur hareketi, diğer ülkelerin işçilerinden ve uluslararası sendikacılık hareketinden bir yarar beklemekten vazgeçmelidir. Onlardan gelecek bir hayır yoktur; onlar, bugün çıkarları gereği dünyanın şer güçlerini desteklemektedir.

Peki, o zaman ne yapılacak?

Türkiye, çok büyük insan kaynağına ve doğal kaynaklara sahiptir. Emperyalist sömürü ve israf engellense, ulusal coşkuyla üretime ynelinse, üretilen adaletli bir biçimde blşlse, önümüzdeki sorunlar aşılacaktır.

Sorunların aşılabilmesi millici, anti-emperyalist ve çalışanlardan yana politikaların uygulanmasından geçmektedir. Işçi ve memur hareketi, milli meselelerde duyarlı davranarak, gücünü artırabilir. Vatan tehdit altındayken ve vatani tehdit eden gçler aynı zamanda işçinin ve memurun ekmeğine ve haklarına da saldırırken, yalnızca ekmeğiyle uğraşan bir işçi ve

memur hareketi, yenilgiye mahkumdur. İşçi ve memur hareketi, ancak ve ancak, ekmek ve vatan mücadelesini bir bütün olarak ele aldığı anda haklarını koruyabilir ve geliştirebilir.

İşçi ve memur hareketi, Türkiye'nin bütünlüğüne ve bağımsızlığına, ulusumuzun birliğine, ulusun egemenliğine, herşeyden daha fazla önem vermelidir. Bu amaçla, Kıbrıs, Ege, sözde soykırım iddiaları, Patrikhane, ruhban okulu, azınlıklar ve benzeri konularda, ulusalcı bir çizgiyi aktif bir biçimde savunmalıdırlar. Bu milli davalarda sessiz kalan işçi ve memur kuruluşlarının, halkımızdan destek almaları mümkün değildir. İstiklal Savaşı büyük fedakarlıklarla verilirken bu davayı desteklemeyen ve yalnızca ücret için grev yapan İstanbul sendikaları, bunun bedelini daha sonraki yıllarda acı biçimde ödemiştir. İşçi ve memur hareketi, aynı hatayı 85 yıl sonra yapmamalıdır.

Diğer taraftan, millici, milliyetçi, vatansever güçler de, işçilerin ve memurların sayıca çokluğunu ve örgütlü mücadele geleneğini gözardı etmeden, onların sorunlarına ve sıkıntılarına karşı duyarlı olmalı, onlara destek vermelidir. Vatan ve ekmek mücadelesinin bir bütün olduğu unutulmamalıdır.

Emperyalist sömürü sürdüğü sürece, Türk işçisine ve memuruna, Amerikan işçisinden, Avrupa işçisinden, Japon işçisinden hayır yoktur. Hayır gelmediği gibi, onların refahının kaynağı, bizim insanımızın sömürülmesidir. İşçiye ve memura hayır, halkımızın aynı sıkıntıyı yaşayan diğer kesimlerinden ve vatani namusu kabul edip mücadele eden kesimlerden gelecektir.